

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
Tölgyfa u. 1-3,
Budapest
1027

útján

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01461-0/2019 42K
Érkezett:	2019 SZEPT 13.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	u

15.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	
FŐLAJSTRÓMSZÁM KEZDŐIRATON	
Postai Gyűjtés Személyesen/E-mailen/Faxon/kéret/Közbeszélget	
Érkezett:	2019 -08- 27
PÉLDÁNY:	1 M -
MELLÉKLET:	4 KÖZTÖK -
FŐLAJSTRÓMSZÁM UTÓIRATON: 34 004 / 18	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **dr. Kiss Dániel András Ügyvédi Iroda**

II/16.) Panaszos jogi képviselőjében és megbízásából, P/1. szám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtésre kerülő tények és indokok alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.34.004/2018/4. számon meghozott végzését (továbbiakban: Végzés1, P/2 szám alatt csatolva) és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzését (továbbiakban: Végzés2, P/3 szám alatt csatolva), továbbá ezen eljárásokra okot adó, a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 2234174215 iktatószámú másodfokú határozatát (továbbiakban: Határozat, P/4. szám alatt csatolva), mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Kérelmünk anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének XXIV. cikk (1) bekezdése (tisztességes hatósági eljáráshoz való jog), valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog), továbbá a XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog).

Kérelmünk eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § és 43. § (4) bekezdése, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés és az azt megelőző közigazgatási eljárás Alaptörvénnyel való összhangját és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést és közigazgatási határozatot.

A Panaszos személyes érintettségét kellően igazolja, hogy Panaszos felperese volt a bírósági végzések (első- és másodfokon meghozott) által lezárt ügyekben, a közigazgatási hatósági eljárásban pedig ügyfél, így az Abtv. 30.§ c) pontban rögzített visszautasítási feltétel nem áll fent.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék végzését a Panaszos jogi képviselője útján 2019. március 19. napján vette kézhez, amely döntéssel szembe felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A felülvizsgálati kérelmet a Kúria végzésével utasította el, amelyet a Panaszos jogi képviselője 2019. június 24. napján vett kézhez.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű, valamint egyúttal a bírói döntést érdemben befolyásolóan alkotmányellenes” (Abtv. 29. §) a következők miatt. Panaszos a bírósági eljárások illetve az azokat megelőző hatósági eljárás során az alaptörvényben garantált tisztességes eljárásra való jogait az eljárás menetét szabályozó eljárásjogi korlátok alkalmazásával hagyták figyelmen kívül, mégpedig úgy, hogy az alapügyet jelentő 2015. évben indult hatósági eljárást lezáró elsőfokú határozatban foglaltakra előterjesztett kifogásokat és észrevételeket a jogorvoslati eljárások során nem is vizsgálták. Ezzel az eljárásukkal a Panaszos az ügy érdemi elbírálásához való alapjogát illetve az eljárás során a Panaszos által szolgáltatott, a bizonyítás során az ügyfél érvelését alátámasztó okiratokat és más bizonyítási eszközöket (szakértői vélemény) teljesen figyelmen kívül hagyták az eljáró hatóságok, amely által igazolhatóan sérült a Panaszos tisztességes eljárásra való alapjoga. A hatósági eljárást követő bírósági határozatok pedig fenntartották az alkotmányjogi eljárás szempontjából alapjogsértő döntéseket. Álláspontunk szerint a Panaszos elzárása az ügy érdemi vizsgálatától, illetve elzárása az érdemi vizsgálatban való részvételtől az alapjogait korlátozó eljárás, amely egyrészt az eljárás lényegét alapjogi szinten figyelmen kívül hagyó gyakorlat volt, másrészt a Panaszost megillető alapjog aránytalan, egyoldalú és határozottan alapjogsértő korlátozása.

Szintén alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Végzés¹-ben foglalt – a Panaszos, mint felperes igazolási kérelmét és keresetlevelét (tartalmi) vizsgálat nélkül elutasító illetve visszautasító – döntése, és az azt helybenhagyó Fővárosi Törvényszék Végzés²-ben foglalt döntése valamint azok kézbesítési körülményei sértették a tisztességes eljárás Alaptörvényben foglalt követelményét és kizárták az indítványozó jogorvoslatihoz való jogát. Álláspontunk szerint az érintett Bíróságok a panasszal érintett körben kifejtett eljárása megállapíthatóan megvalósítja a bírói jogalkalmazás alaptörvényellenességét.

A közigazgatási eljárásban ugyancsak sérültek a Panaszos azon alapjogai, amelyeket az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése rögzít: mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Ebből eredően a hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Magyarországon tehát Alaptörvény írja elő közigazgatási eljárásokra is a "fair" eljárás követelményét. Ahogyan az adóhatóság előtt az adózók alakilag és tartalmában hiteles, ellenőrizhető bizonyítékkal igazolhatják állításaikat, úgy ez a hatósággal szembeni követelmény is, azaz a tisztességes eljárás elemét képező "fegyveregyenlőség elve" a bizonyítékok beszerzése és felhasználása körében a közigazgatási eljárásban a hatóságra és az ügyfélre is vonatkozik. Ugyancsak ezen jogelv mentén eljárva szükséges a döntéshozó hatóságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése, felhasználása vagy elvetése során eljárni, a határozat meghozatala során. Fontos leszögezni, hogy az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani [Art. 97. § (4) bekezdés]. Azt, hogy mely tényt milyen bizonyíték alapján minősített bizonyítottnak a hatóság, a határozatában fel kell tüntetnie, ahogyan a bizonyítékok értékelését is. A határozatból ki kell, hogy tűnjön, hogy a hatóság a tényállást az eljárási szabályok megtartásával beszerzett bizonyítékokra alapította és döntését fair eljárás során hozta meg.

Álláspontunk szerint az adóhatóság eljárásával a Panaszos „megbüntetését” az alkalmazható jogszabályoknak megfelelően megtette – annak ellenére, hogy nem ez, hanem a tényfeltárás volt a feladata-, ugyanakkor a tényállás megállapítása körében korántsem volt ilyen alapos az eljárása. Tetteen érhető eljárásában annak szándéka, hogy szankcionálja az általa felderített visszaélést, de ennek szándéka nem lehet erősebb annál az alaptörvényben lefektetett kötelezettségénél, minthogy tisztességes eljárást folytasson le és határozata nem csupán a törvény biztosította keretek szerint megállapítható legyen, de a valóságnak megfelelő és felderített valamint bizonyítékokkal alátámasztott tényállást tartalmazzon, amely megfelel a tisztességes eljárás – illetve az eljárás során a feltárt és beszerzett bizonyítékok értékelése, felhasználása körében követett eljárás – alaptörvényben rögzített feltételeinek. Ebben a körben a tisztességes eljárás lefolytatása alatt nyilvánvalóan a beszerzett bizonyítékok tisztességes és jogszerű felhasználásának és értékelésének követelményének érvényesülését is jelenti.

A Panaszos alkotmányjogi panaszában nem a bírósági végzéseket illetve a közigazgatási határozatot támadja annak tartalma kapcsán, tekintettel annak eljárásjogilag megalapozatlan voltára, hanem az eljárásban résztvevő fél alapjogi garanciájának teljes figyelmen kívül hagyását, az eljárás alapjogi funkciójának – az ügy érdemi bírálatához és tisztességes bizonyítás lefolytatásához fűződő jog – alaptörvényben garantált jogérvényesítési alapjog teljes mellőzését. A Panaszos tehát jelen alkotmányjogi panaszt nem „negyedfokú jogorvoslatként” kívánja előterjeszteni, hanem az alapjogok (a Panaszos alapjogai illetve az eljárás alapjogi funkciójának kiüresítése) sérelmét kiküszöbölendően fordul a Tisztelt Alkotmánybírósághoz.

Határozott álláspontunk, hogy az Alkotmánybíróság érdemi döntésének hiányában a Panaszos különösen súlyos hátrányt szenvedne el, ezért Tisztelettel kérjük az alább részletezett tényekre és körülményekre való tekintettel jelen alkotmányjogi panaszunk befogadását és érdemi döntés meghozatalát.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi LCI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében a Panaszos kéri adatai zárt kezelését.

I. A tények

1. A Panaszossal szemben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága utólagos vizsgálatot folytatott le a 2011-2012. évekre, amely eljárásban 2214522051 iktatószámom 2016. május 24. napján hozott határozatot (P/5 szám alatt csatolva). A határozat mindösszesen 316.141.434,- Ft azaz Háromszáztizenhatmillió-száznegyvenegyezer-négyszázharmincnégy forint megfizetésére kötelezte a Panaszost, a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

2. Panaszos és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) között az 1. pontban rögzített határozat kapcsán jogvita alakult ki, amely során bírósági felülvizsgálatra került sor. Felperes pernyertes lett és a bíróság új eljárás lefolytatására kötelezte a NAV-t. (P/6 szám alatt csatolva)

3. A NAV megindította az új eljárást, de kizárólag az adóhatóság másodfokú eljárását ismételte meg, az elsőfokú eljárást – **amelyben a tényfeltárára lehetőséget adó bizonyítási eljárás lefolytatható - nem folytatta le ismét.** Az új eljárás megindításáról és annak felfüggesztéséről

értesítette ekkor felperest és az anno az elsőfokú eljárásban akkor a Panaszos jogi képviselőt ellátó Dr. Juhász György Ügyvédi Irodát.

4. A NAV az értesítés megküldését követően rövid időn belül az eljárás felfüggesztését megszüntette és 2262206728 iktatószámom meghozta a megismételt eljárásban a II. fokú határozatát. (P/7 szám alatt csatolva) Az eljárás felfüggesztésének megszüntetéséről kizárólag az akkor már **a Panaszos jogi képviselőben el nem járó** [REDACTED] jogi képviselőt tájékoztatta, a felperesi Panaszos nem, míg a II. fokú határozatot az egyébként már el nem járó [REDACTED] közölte kizárólag.

5. Panaszos – mint feleperes - a [REDACTED] jogi képviselő útján keresetet terjesztett elő, amelyben előadta, hogy a jogi képviselő későn kapta meg a megtámadni szándékozott határozatot, így a keresetlevél benyújtására is későn került sor. Erre vonatkozólag igazolási kérelmet is előterjesztett. (P/8 szám alatt csatolva)

6. Az igazolási kérelmet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (elsőfokú bíróság) elutasította és a keresetlevelet visszautasította. (P/9 szám alatt csatolva) Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes jogi képviselőre a megismételt közigazgatási eljárásban sem a keresetet egyébként előterjesztő [REDACTED] sem pedig a közigazgatási eljárásban eljáró [REDACTED] nem rendelkezett meghatalmazással a rendelkezésre álló - közigazgatási iratok között fellelhető - ügyvédi meghatalmazások alapján. Álláspontja szerint mind a 2015. december 17. napján kelt [REDACTED]

adott ügyvédi meghatalmazás a hatályon kívül helyezéssel zárult első eljárás valamely szakaszára vonatkozik és azok a megismételt NAV-os eljárásra, illetőleg az azt követő felülvizsgálati eljárásra nem terjedtek ki. Az elsőfokú bíróság a támadott alperesi határozat közzéte vonatkozásában azt állapította meg, hogy csak a felperes részére 2018. április 26. napján helyettes átvevő útján történt szabályszerű postai kézbesítés bír joghatállyal. Az elsőfokú bíróság a meghatalmazások hiánya okán arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem megalapozott azon felperesi hivatkozás, miszerint nem megfelelő jogi képviselő részére került kézbesítésre az alperesi határozat és a képviselői joggal rendelkező jogi képviselő csak későn szerzett tudomást a határozatról.

7. Az elsőfokú végzéssel szemben a felperesi jogi képviselő határidőben fellebbezéssel élt, amelyben előadta, hogy álláspontja szerint amennyiben elfogadjuk azon álláspontot, hogy a megismételt eljárásból származó valamennyi irat közzéte csak akkor hatályosult, amikor azt a felperessel közölték – megfelelő meghatalmazások hiányában –, akkor azt is el kell fogadni, hogy **a NAV megismételt eljárásának felfüggesztésének megszüntetését joghatályosan nem közölték felperessel** (kizárólag a bíróság véleménye szerint meghatalmazással nem rendelkező jogi képviselővel), **így az vele szemben nem hatályosulhatott, ennél fogva a felfüggesztés közzéte követő valamennyi jogi aktus abszolút hatálytalan.**

8. A felperes jogi képviselőjének fellebbezését a Fővárosi Törvényszék elutasította, maradéktalanul osztva az elsőfokú bíróság álláspontját és kimondva, hogy a felperes részére történt II. fokú NAV határozat közzéte joghatállyal bírt és – meghatalmazások hiányában – azon dátumot kell a keresetindítás határideje számítása során alapul venni.

II. A bírói döntés és a közigazgatási határozatok alaptörvény-ellenességének okai

Az Alaptörvény XXIV. cikkében biztosított részrehajlás nélküli és tisztességes hatósági eljárásához való jog [(1) bekezdés] sérelme a 2214522051 iktatószámon meghozott elsőfokú NAV határozat meghozatala során.

9. Az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése rögzít: mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Ebből eredően a hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Magyarországon tehát Alaptörvény írja elő közigazgatási eljárásokra is a fair eljárás követelményét. Ahogyan az adóhatóság előtt az adózók alakilag és tartalmában hiteles, ellenőrizhető bizonyítékkal igazolhatják állításaikat, úgy ez a hatósággal szembeni követelmény is, azaz a tisztességes eljárás elemét képező "fegyveregyenlőség elve" a bizonyítékok beszerzése és felhasználása körében a közigazgatási eljárásban a hatóságra és az ügyfélre is vonatkozik. Ugyancsak ezen jogelv mentén eljárva szükséges a döntéshozó hatóságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése, felhasználása vagy elvetése során eljárni, a határozat meghozatala során. Fontos leszögezni, hogy az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani [Art. 97. § (4) bekezdés]. Azt, hogy mely tényt milyen bizonyíték alapján minősített bizonyítottnak a hatóság, a határozatában fel kell tüntetnie, ahogyan a bizonyítékok értékelését is. A határozatból ki kell, hogy tűnjön, hogy a hatóság a tényállást az eljárási szabályok megtartásával beszerzett bizonyítékokra alapította és döntését fair eljárás során hozta meg. Álláspontunk szerint az adóhatóság eljárásával a Panaszos „megbüntetését” az alkalmazható jogszabályoknak megfelelően megtette – annak ellenére, hogy nem kifejezetten ez volt a feladata-, ugyanakkor a tényállás megállapítása körében korántsem volt ilyen alapos az eljárása. Tetten érhető eljárásában annak szándéka, hogy szankcionálja az általa felderített visszaélést, de ennek szándéka nem lehet erősebb annál az alaptörvényben lefektetett kötelezettségénél, minthogy tisztességes eljárást folytasson le és határozata nem csupán megállapítható legyen, de a valóságnak megfelelő és felderített valamint bizonyítékokkal alátámasztott tényállást tartalmazzon, amely megfelel a tisztességes eljárás – illetve az eljárás során a feltárt és beszerzett bizonyítékok értékelése, felhasználása körében követett eljárás - alaptörvényben rögzített feltételeinek. Ebben a körben a tisztességes eljárás lefolytatása alatt nyilvánvalóan a beszerzett bizonyítékok tisztességes és jogszerű felhasználásának és értékelésének követelményének érvényesülését is jelenti.

10. Jelen konkrét panasszal érintett elsőfokú hatósági eljárásban az adóhatóság nyilvánvalóan nem tényszerű és a valóságnak nem megfelelő tényállítást rögzít tényként határozatában, amelyre ugyan a 1995. évi CXVII. törvény lehetőséget biztosít számára, ugyanakkor a Panaszos által az adóhatóság rendelkezésére bocsájtott bizonyítékok és az olyan nyilvánvaló tények, mint a Panaszos életkörülményeit és egzisztenciális helyzetét teljes egészében figyelmen kívül hagyta az adóhatóság. Az adóhatóság megállapításait a rendelkezésére álló bizonyítékok aránytalan és teljességgel egyoldalú szelektálásával kívánta alátámasztani. Eljárásával egy nyilvánvalóan életszerűtlen és a valóságtól teljesen elrugaszkodott – ugyanakkor törvényesen megállapítható – tényállást fogadott el tényként, amelynek egyedüli indoka az, hogy a Panaszos a hatóság meggyőződése szerint nem jogszerű eljárással kezelte a birtokába került pénzüsszegeket, amely mögött nagyobb visszaélés lehetősége, amiért a „tetten érhető” Panaszost büntette. Ugyanakkor annak ténye, hogy az adóhatóság ilyen következtetésre jutott és az általa alkalmazott jogszabályok lehetővé teszik a Panaszos –szerintük – jogszerűtlen pénzkezelése esetére annak megállapítását, hogy a Panaszos az általa kezelt pénzüsszegekkel, mint bevétellel gazdagodott az a bizonyítási eljárás csupán egyetlen szelvényére alapított döntés, amely a Panaszos a tisztességes eljárást garantáló alapjogainak megsértésével került

meghozatalra úgy, hogy gyakorlatilag minden ellenállás nélkül, az elsőfokú eljárás megismétlése hiányában és jogorvoslati lehetőség hiányában egy fals tényállás került határozati tényállásba. Az adóhatóság gyakorlatilag pallosként használja a rendelkezésére álló jogköreit, valójában nem is törekszik a valós tényfeltárára és a bizonyítási eljárás eredményeinek valósággal történő egyeztetésére, a rendelkezésére álló bizonyítékok közül önkényesen válogat a legeredményesebb és legnagyobb mértékű „pénzbüntetés” kiszabására.

Az Alaptörvény XXIV. cikkében biztosított részrehajlás nélküli és tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [(1) bekezdés] sérelme a 2262206728 iktatószámom meghozott a megismételt másodfokú eljárásban NAV határozat meghozatala során.

11. A NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága Igazgató 2214522051 számú elsőfokú határozata ellen a Panaszos fellebbezése elbírálása eredményeként - a megismételt másodfokú eljárás keretében – a 2214522051 számú elsőfokú határozatot megváltoztatta. Az eljáró adóhatóság a megismételt eljárásban a Panaszos fellebbezését bírálta el ismét. Azonban sajnálatos módon az elsőfokú eljárás ténybeli megállapításait és magát ez elsőfokú eljárás során felvett bizonyítást érintetlenül hagyta. A Panaszos igazolta és okirati bizonyítékokkal valamint szakértői véleménnyel alátámasztva tárta az Adóhatóság elé a közigazgatási eljárás során fellebbezésében azokat a körülményeket, amelyek alátámasztják, hogy a Panaszos nem szerzett bevétel azzal a tevékenységével, hogy megbízás alapján eljárva pénzügyi intézetből készpénzt vett fel, majd azt bizonylattal alátámasztottan átadta az arra jogosult személynek. Az igazolások –bevételi pénztárbizonylatok – tartalma, illetve alaki megfelelősége olyan körülmény, amely a panaszos érdekkörén kívül eső körülmény, amelyre alapítva az okirati bizonyítékok hatóság általi kizárása – annak konkrét jogszabályi hivatkozása nélkül – a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát sérti, különös tekintettel arra, hogy az eljárás nem biztosította számára a tisztességes bizonyítás lehetőségét.

12. A Személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 7. § 81) bekezdésének g) pontja értelmében a jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni a magánszemélynek adott olyan összeget, amellyel szemben a magánszemély a juttató részére közvetlenül köteles bizonylattal elszámolni. Az adókötelezettség alapját a gazdasági-pénzügyi valóság tényeinek értékelése adja. Az adóhatóság szerint a Panaszos azon eljárása, hogy megbízás alapján a bankszámláról pénzt vett fel, adóköteles bevételt eredményezett a számára. A Panaszos a rendelkezésére álló összes bizonyítékot az adóhatóság rendelkezésére bocsájtotta annak igazolására, hogy az által a bankszámláról felvett összeg nem esik adókötelezettség alá a Panaszos vonatkozásában. Tehát minden érdekkörében felmerülő és minden a bizonyítási kötelezettség körébe tartozó adatot és okiratot a hatóság rendelkezésére bocsájtott, annak érdekében, hogy a valóságot illetve a valóság tényeit feltárja. Az adóhatóság azon eljárás, hogy a Panaszos által betérjesztett bizonyítékokat milyen jogszabály által nem találta alkalmasnak a bizonyítás során felhasználhatónak tételesen indokolni kellett volna. Azonban ilyen eljárás az adóhatóság részéről a megismételt másodfokú eljárása során sem történt és kísérletet sem tett rá. Ennek oka pedig az, hogy álláspontja szerint a panaszosnak szükséges „meggyőzően bizonyítania, hogy az általa megszerzett bevétel nem esik adókötelezettség alá.” Ugyanakkor az adóhatóságnak ez az álláspontja nem törvényi hivatkozás és nem felel meg a tisztességes eljárás – bizonyítási eljárás és bizonyíték értékelése – körében az Alaptörvény által felállított alapjogi követelményeknek.

valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogot. A hatósági határozatok aránytalanul és megfelelő törvényes indoklás nélkül korlátozták a Panaszos eljárás során előterjesztett bizonyítékainak felhasználhatóságát, amely alapos jogszabályon alapuló indoklás nélkül önkényes - jogellenesen jelentős hátrányt eredményező és alapjogot sértő - eljárást valósít meg. A Panaszos keresetét visszautasító – igazolási kérelmét elutasító – bírósági végzések a Panaszos jogorvoslathoz való jogának alapjogának sérelmét eredményezik, tekintett nélkül arra a körülményre, hogy a Panaszos érdekkörén kívül – az eljáró adóhatóság eljárási hibájára tekintettel – alakult ki az igazolási kérelmet megalapozó tényállás.

Jelen beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42.K.34.004/2018/4. számon meghozott végzését és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzését, továbbá ezen eljárásokra okot adó, a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 234174215 iktatószámú másodfokú határozatát, mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

IV. Egyéb nyilatkozatok

- a) Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen panaszunk előterjesztését megelőzően a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 11.Kpkf.670.137/2019/2 számú végzésével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság részére. A felülvizsgálati kérelmet a Kúria végzésével utasította el, amelyet a Panaszos jogi képviseletében eljárva 2019. június 24. napján vettünk kézhez.
- b) Jelen ügyben érvényes jogi képviseltről szóló meghatalmazást P/1 számon csatoljuk.

Budapest, 2019. augusztus 23.

Tisztelettel,

képviseli:

dr. Kiss Dániel
dr. Kiss Dániel

